
Csatáné Bartha Irénke

Emlékszik rám

Emlékszik rám az öreg körtefa,
ágai közt a bújócskázó fény,
a tornácon muskátlik mosolya,
a harangszóval biztató remény.

Emlékeznek a daliás fenyők,
az ezüstben tündöklő hajnalok,
mikor csak nekem bújtak elő
karácsonyi fényekből az angyalok.

Emlékezik a pipacsos búzatábla,
boldog hullámozása akár a tengeré,
s a vitorlázó gólyaszárnyak,
ó, hogy repültem volna velük én!

A lila nagykendőbe bújt este
hajába tűzte kedvenc csillagát,
már születésemkor jöttömet leste,
nekem dúdolta altató dalát.

És emlékszik rám minden dal,
mit rám testált a jó anyám,
ma is biztatásukat hallom,
ha villámokkal csapkod a Nyár.

Öreg körtefánk terebélyes lombja
közt sok titokzatos madárfészek,
ha duzzogtam, mellém ült karolva
az alkony, minden gondommal megértett.

Emlékszik rám a rét, az út,
csillag-virágait élém szórta,
meseszép volt minden hazaút,
ölelő karok vártak a kapuban.

Egyszer csak eltűntek, nem láttam őket,
nyomukban titkos csend oson,
elvesztettem a gyermeklétnyi időmet,
de minden szivárványon mosolyog.

Aranykeretbe foglalt képek,
búcsúzóul még visszanézek,
de nem a csonkolt fákat látom,
mindenben a csodást, a szépet.
